

slaaet i Loven, at dette Forslag ogsaa gælder for denne tredie Part, for Funktionærstanden, og jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister med Velvillie at se paa dette Forslag.

Jeg kan altsaa tilsige mit Partis Medvirken til Gennemførelse af en ny Lov paa dette Omraade; men jeg vil dog paa Forhaand sige, som jeg allerede har givet det Udtryk her, at vi paa forskellige Omraader nærer nogen Betænkelighed ved de Ændringer, der er foreslaaet fra den højtærede Indenrigsministers Side, og at disse Betænkeligheder naturligvis vil give sig Udslag i vor Stilling i Udvalget. Men jeg maa sige ligesom den ærede socialdemokratiske Ordfører (Lundberg), at det maa ske kan blive noget vanskeligt at komme til Vejs Ende inden 1. Februar. Jeg kan paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Lundberg tilsige, at vi fra vor Side ikke skal forhale denne Sag, men at vi vil give vor loyale Medvirken til, at den kan blive færdig hurtigst muligt; men jeg vil dog gerne ligesom det ærede Medlem tage denne lille Reservation.

P. Munch: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der skulde have været vort Partis Ordfører i denne Sag, er ved Sygdom forhindret i at være til Stede, og jeg skal derfor i hans Sted gøre nogle Bemærkninger om det foreliggende Forslag. Saaledes som Forslaget foreligger, ser jeg ikke rettere end, at det giver gode Udsigter til, at man i Løbet af kort Tid kan opnaa en Løsning af Spørgsmaalet, der kan bringe ret værdifulde Fremskridt i Forhold til det bestaaende. Naar dette er muligt, hænger det jo sammen med, at Sagen har været forberedt indenfor den Kommission, der har været nævnt saa mange Gange under Forhandlingerne her i Dag.

Den højtærede Indenrigsminister har optaget de Forslag, hvorom der indenfor denne var Enighed, og den Del af Forslagene vil jo neppe volde nogen Vanskelighed under Forhandlingerne her. Men paa nogle af de Punkter, hvorom der i Kommissionen ikke har været Enighed, har den højtærede Indenrigsminister taget et Standpunkt i sit Forslag, som vi fra vor Side ikke kan være utilfredse med, men som paa nogle Punkter vel endogsaa kan siges at indeholde en glædelig Overraskelse for os. Dette gælder navnlig med Hensyn til Forligsmandens Ret til at kræve Oplysninger som Grundlag for de Forslag, der bliver stillet fra hans Side. I Kommissionen har jo Stillingen været den, at

der har været en nogenlunde fast Gruppe i alle de store afgørende Spørgsmaal, og denne Gruppe har omfattet Repræsentanterne for Arbejdsgiverne og for det konservative Parti og Partiet Venstre; og til denne Gruppe har ogsaa hørt to af det nuværende Ministeriums Medlemmer. Denne Gruppe har vendt sig mod de Forslag om øget Ret til at indhente Oplysninger, der er fremsat indenfor Kommissionen fra to Sider, dels fra Arbejdernes Repræsentanter og Socialdemokraterne og dels fra Medlemmer af det radikale Venstre, sammen med de Medlemmer af Kommissionen, som er Embedsmænd, Funktionærrepræsentanterne, Professor Westergaard og Grosserer Mørup.

Paa dette Punkt har der her i Dag fra den ærede Ordfører for det konservative Parti (Bouet) været gjort ret stærk Betænkelighed gældende ud fra den paa gældende Gruppens Synspunkt indenfor Kommissionen; og saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører, var hans Hovedbetænkelighed denne, at naar man saaledes skaffer Forligsmanden et nyt Grundlag gennem Oplysninger af forskellig Art, saa skulde dette føre i den Retning, som en enkelt Vending i Ændringerne ogsaa fører hen imod, nemlig at Forligsmanden i højere Grad end hidtil skulde kunne fremsætte sine Forslag og sin Opfattelse ud fra Hensyn til Rimelighed og Billighed og ikke i samme Grad som hidtil alene være bestemt af Hensynet til at faa Parterne til at forliges. Dette var den ærede Taler bekymret ved.

Jeg tilstaar, at jeg anser det for noget af det værdifuldeste i de foreslaede Ændringer, at man nærmer sig den Betragtning, at Forligsmanden i højere Grad end hidtil maa dømme ud fra den almindelige Situation, bedømme Forholdene paa en saadan Maade, at han stiller sine Forslag ud fra sit Kendskab til alle foreliggende Forhold. Saa længe Forligsmanden staar i den Stilling, at han kun skal bidrage til at faa Parterne til at forliges, kan man jo ikke nægte, at dette maa føre til det, som saa ofte har vist sig fra begge Parter Side, at de siger: Saa maa vor Opgave jo være at stille vore Krav saa skarpt op som paa nogen Maade muligt, og saa maa Forligsmandens Opgave jo være at finde det, der saa nær som muligt ligger midt imellem, saaledes at den af Parterne, der har været mest vidtgaende, tager Fordelen alene. Og saa længe det Synspunkt er afgørende for Forligsmanden, vil de stridende Parter meget ofte være